

MINISTER
INFRASTRUKTURY I ROZWOJU

DOI.III.6621.14.2015.AK.9

OBWIESZCZENIE

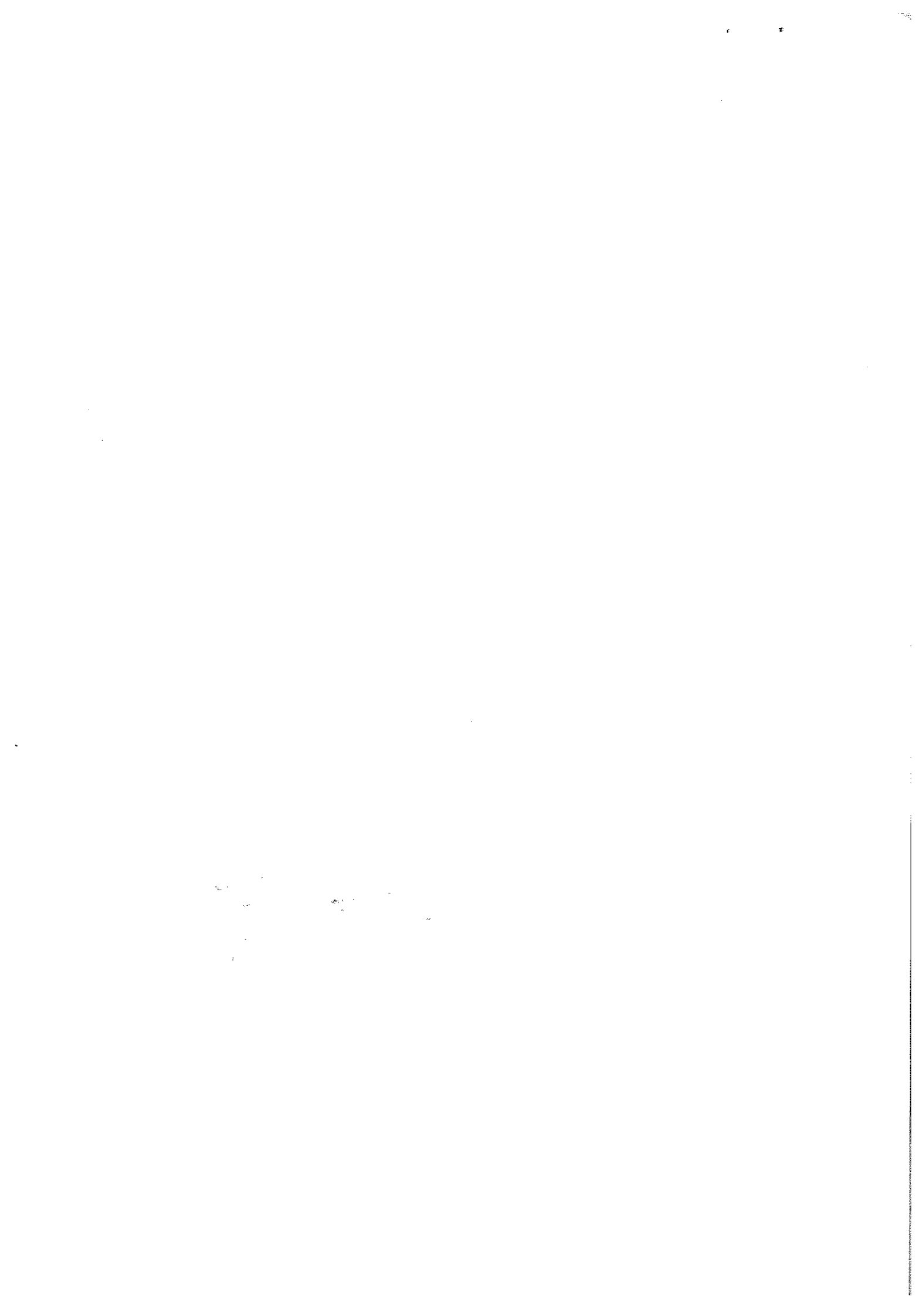
Na podstawie art. 11f ust. 3 i 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 687, z późn. zm.) oraz na podstawie art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. 2013 r., poz. 267, z późn. zm.),

Minister Infrastruktury i Rozwoju

zawiadamia, że wydał decyzję z dnia 27 października 2015 r., znak: DOI.III.6621.14.2015.AK.8, uchylającą w części i orzekającą w tym zakresie co do istoty sprawy oraz utrzymującą w mocy w pozostałej części decyzję Wojewody Małopolskiego nr 01/2015 z dnia 14 stycznia 2015 r., znak: WI-IX.7820.1.34.2014, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: Rozbudowa drogi wojewódzkiej DW nr 964 na odcinku w kilometrażu istniejącym: od km 0+011.01 odc. 240 (ul. Asnyka) do km 0+117.29 odc. 250 (ul. Piłsudskiego) wraz z budową ronda na skrzyżowaniu ul. Asnyka (w kilometrażu roboczym środka ronda hm 1+52.42) z ul. Piłsudskiego (w km roboczym środka ronda hm 0+00.00) w Wieliczce.

Strony w sprawie mogą zapoznać się z treścią decyzji oraz aktami sprawy – w siedzibie Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju w Warszawie, ul. Chałubińskiego 4/6, pok. 302, III piętro, w dni robocze, w godzinach od 9.00 do 15.30, jak również z treścią decyzji (bez załączników) – w urzędzie gminy właściwym ze względu na przebieg drogi, tj. Urzędzie Miasta i Gminy Wieliczka.

Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY I ROZWOJU

Jakub Lepalczyk
Dyrektor Departamentu Oczyszczania II

DOI.III.6621.14.2015.AK.8

NK: 293433/15

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267, z późn. zm.), zwanej dalej „kpa” oraz art. 11g ust. 3 w związku z art. 11c ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 687, z późn. zm.), zwanej dalej „specustawą drogową”, po rozpatrzeniu odwołania Pana Pawła Ziernickiego od decyzji Wojewody Małopolskiego nr 01/2015 z dnia 14 stycznia 2015 r., znak: WI-IX.7820.1.34.2014, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: Rozbudowa drogi wojewódzkiej DW nr 964 na odcinku w kilometrażu istniejącym: od km 0+011.01 odc. 240 (ul. Asnyka) do km 0+117.29 odc. 250 (ul. Piłsudskiego) wraz z budową ronda na skrzyżowaniu ul. Asnyka (w kilometrażu roboczym środka ronda hm 1+52.42) z ul. Piłsudskiego (w km roboczym środka ronda hm 0+00.00) w Wieliczce,

I. Uchylam:

- mapę w skali 1:500 określającą linie rozgraniczające teren przedmiotowej inwestycji, która stanowi integralną część zaskarżonej decyzji jako załącznik nr 1,
- w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się w pkt III. Określenie linii rozgraniczających teren inwestycji oraz oznaczenie nieruchomości lub ich części według katastru nieruchomości, które stają się własnością Województwa Małopolskiego, na stronie 3, w wierszach od 1 do 3 licząc od dołu strony, zapis:

„Linie rozgraniczające teren inwestycji planowanego do realizacji odcinka drogi, określające powierzchnię terenu niezbędnego dla jej realizacji, zostały uwidocznione w załączniku nr 1 do niniejszej decyzji, tj. na mapie opracowanej w skali 1:500 z proponowanym przebiegiem drogi”

i orzekam w tym zakresie poprzez:

- zatwierdzenie, w miejsce uchylenia, zamiennego arkusza nr 11 mapy w skali 1:500 określającej linie rozgraniczające teren przedmiotowej inwestycji, który stanowi integralną część niniejszej decyzji jako załącznik nr 1,
- ustalenie w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, w miejsce uchylenia, nowego zapisu:

„Linie rozgraniczające teren inwestycji – linia przerywana koloru granatowego – określające powierzchnię terenu niezbędnego dla realizacji planowanej inwestycji zostały uwidocznione na mapie przedstawiającej proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych oraz istniejące uzbrojenie terenu w skali 1:500, stanowiącej integralną część decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej”.

II. Uchylam:

- w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, tabelę znajdującą się na stronach 6-7, w pkt VII. Zatwierdzenie podziału nieruchomości – w zakresie pozycji nr 4 (strona 7), dotyczącej działki nr 1866/1, z obrębem 1 Wieliczka,
- mapę w skali 1:1000 zawierającą projekt podziału nieruchomości oznaczonej jako działka nr 1866/1, z obrębem 1 Wieliczka, powiat krakowski, wraz z wykazem zmian gruntowych, stanowiącą załącznik nr 2 do zaskarżonej decyzji,

i orzekam w tym zakresie poprzez:

- ustalenie, w miejsce uchylecia, na stronie 7, nowych zapisów:

4	1866/1	0,5818	1866/3	0,2155	pod inwestycję
			1866/4	0,3663	dotychczasowy
			Razem:	0,5818	

- zatwierdzenie mapy z projektem podziału nieruchomości oznaczonej jako działka nr 1866/1, z obrębu 1 Wieliczka wraz z wykazem zmian gruntowych, która stanowi załącznik nr 2 do niniejszej decyzji,

III. Uchylam w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący na stronie 1, w wierszu 15 licząc od dołu strony, oraz na stronie 4, w wierszu 9 licząc od góry strony, zapis:

„1866/5 (1866/1)”

i orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie, w miejscu uchylecia, nowego zapisu:

„1866/3 (1866/1)”

IV. Uchylam w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się pkt III. Określenie linii rozgraniczających teren inwestycji oraz oznaczenie nieruchomości lub ich części według katastru nieruchomości, które stają się własnością Województwa Małopolskiego, na stronie 4, zapis:

„Ww. nieruchomości, oznaczone według katastru nieruchomości, **wydzielone liniami rozgraniczającymi teren stają się z mocy prawa własnością Województwa Małopolskiego** z dniem, w którym decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stanie się ostateczna, za odszkodowaniem ustalonym przez Wojewodę w odrębnej decyzji (dotyczy nieruchomości niebędących w dniu wydania niniejszej decyzji własnością Województwa Małopolskiego)”

i orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie, w miejsce uchylecia, nowego zapisu:

„Nieruchomości wymienione powyżej, oznaczone według katastru nieruchomości, wydzielone liniami rozgraniczającymi teren stają się z mocy prawa własnością Województwa Małopolskiego z dniem, w którym decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stanie się ostateczna, za odszkodowaniem ustalonym przez Wojewodę Małopolskiego w odrębnej decyzji”,

V. W pozostałej części zaskarżoną decyzję utrzymuję w mocy.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 24 września 2014 r. Zarząd Województwa Małopolskiego, reprezentowany przez Panią Marię Rapacz, zwany dalej „inwestorem”, wystąpił do Wojewody Małopolskiego o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: Rozbudowa DW nr 964 na odcinku w kilometrażu istniejącym: od km 0+011.01 odc. 240 (ul. Asnyka) do km 0+117.29 odc. 250 (ul. Piłsudskiego) wraz z budową ronda na skrzyżowaniu ul. Asnyka (w kilometrażu roboczym środka ronda hm 1+52.42) z ul. Piłsudskiego (w km roboczym środka ronda hm 0+00.00) w Wieliczce.

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie ww. wniosku, działając na podstawie art. 11a ust. 1, art. 11f ust. 1 i 2, art. 11i oraz art. 12 ust. 1-4 oraz art. 16 i 17 *specustawy drogowej*, art. 74 i 75 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2013 r., poz. 1235, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o udostępnianiu informacji o środowisku*”, oraz art. 104 i art. 107 § 1-3 *kpa*, Wojewoda Małopolski wydał w dniu 14 stycznia 2015 r. decyzję Nr 01/2015 znak: WI.IX.7820.1.34.2014, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: Rozbudowa drogi wojewódzkiej DW nr 964 na odcinku w kilometrażu istniejącym: od km 0+011.01 odc. 240 (ul. Asnyka) do km 0+117.29 odc. 250 (ul. Piłsudskiego) wraz z budową ronda na skrzyżowaniu ul. Asnyka (w kilometrażu roboczym środka ronda hm 1+52.42) z ul. Piłsudskiego (w km roboczym środka ronda hm 0+00.00) w Wieliczce, zwaną dalej „*decyzją Wojewody Małopolskiego*”.

Od *decyzji Wojewody Małopolskiego* odwołanie do Ministra Infrastruktury i Rozwoju, zwanego dalej „*Ministrem*”, za pośrednictwem organu pierwszej instancji, wniósł Pan Paweł Ziernicki (pismo błędnie datowane na dzień 28 stycznia 2014 r., data wpływu do Małopolskiego Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie: 30 stycznia 2015 r.).

Pan Paweł Ziernicki zaskarżył *decyzję Wojewody Małopolskiego* w całości zarzucając:

- 1) nieważność postępowania określoną w art. 156 § 1 pkt 5 *kpa* w części dotyczącej rozpoczęcia robót na gruncie, który poprzednio wchodził w skład działki nr 673, obręb 1 Wieliczka, poprzez brak wskazania granic wywłaszczonej nieruchomości,
- 2) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7, 77 i 107 *kpa*, poprzez wydanie decyzji w sytuacji nieuregulowania stanu prawnego części działki nr 673, obręb 1 Wieliczka oraz poprzez brak wskazania na gruncie granic zajętego pasa terenu na budowę zjazdu,
- 3) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 9 *kpa*, poprzez brak należytego poinformowania strony o zakresie prac prowadzonych na działce nr 673, obręb 1 Wieliczka,
- 4) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 11f ust. 4 *specustawy drogowej*, poprzez brak wskazania wymaganego sposobu ochrony praw osób trzecich,
- 5) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 460, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o drogach publicznych*”, poprzez posadowienie pasa drogi w odległości od budynku mniejszej niż 8 m,
- 6) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r., poz. 1409, z późn. zm.), zwaną dalej „*ustawą Prawo budowlane*”, w związku z art. 11i ust. 1 *specustawy drogowej*, poprzez brak tytułu prawnego do części nieruchomości stanowiącej działkę nr 673, obręb 1 Wieliczka, i niewskazanie jaki pas gruntu został wywłaszczony.

W oparciu o przedstawione powyżej zarzuty Pan Paweł Ziernicki zażądał uchylenia przedmiotowej decyzji w całości i skierowania sprawy do ponownego rozpoznania, względnie jej uchylenia i skierowania do ponownego rozpoznania w zakresie, w jakim dotyczy robót na działce nr 673, obręb 1 Wieliczka. Ponadto skarżący wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

Uzasadniając zarzut nieważności postępowania Pan Paweł Ziernicki stwierdził, że brak wskazania na gruncie granic nieruchomości wydzielonej z nieruchomości stanowiącej działkę nr 673, obręb 1 Wieliczka, prowadzić będzie do braku możliwości podjęcia prac na tym odcinku („wykonawca nie będzie posiadał wiedzy, gdzie te prace prowadzić”). Zdaniem skarżącego, dopóki nie zostaną wskazane granice wywłaszczonej nieruchomości, brak jest podstaw do przeprowadzenia prac, ponieważ mogą się one toczyć na należącej do niego działce. W jego ocenie, zaskarżona decyzja w zakresie, w jakim zezwala na pracę na odcinku stanowiącym część działki nr 673, obręb 1 Wieliczka, cechuje się niewykonalnością o trwałym charakterze.

Pan Paweł Ziernicki stwierdził ponadto, że do chwili obecnej nie została rozstrzygnięta sprawa dotycząca zajęcia w części działki nr 673, obręb 1 Wieliczka, pod drogę publiczną – ul. Asnyka i ul. Piłsudskiego. Skarżący uznał, że w przedmiotowej sprawie ma miejsce analogiczna sytuacja

do rozpatrzonej w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 6 kwietnia 2009 r., sygn. akt I SA/Wa 123/09, w którym stwierdzono, że władanie drogą wynika z urządzenia drogi i bieżącego jej utrzymania przez zarządcę drogi. O powyższym, jego zdaniem, świadczy ruch drogowy, jak również wykonywanie przez Starostwo Wielickie robót konserwacyjnych, porządkowych i innych zmierzających do zwiększenia bezpieczeństwa i wygody ruchu, w tym także odśnieżanie i zwalczanie śliskości zimowej. Skarżący poinformował, że ponosi wszelkie ciężary związane z utrzymaniem tego pasa, w tym uiszcza opłaty tytułem podatków od całej nieruchomości, a ponadto występując w dniu 2 grudnia 2005 r. z wnioskiem o wypłatę odszkodowania zachował termin wyznaczony na dokonanie tej czynności na okres od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

Skarżący nie wyraził zgody na przebudowę zjazdu na działce nr 673 obręb 1 Wieliczka do czasu wypłaty odszkodowania z tytułu zajęcia pasa gruntu przez Starostwo Powiatowe w Wieliczce, jak również do czasu uregulowania stanu prawnego przedmiotowej nieruchomości poprzez dokonanie stosownych pomiarów podziałów działek geodezyjnych oraz dokonanie odpowiednich wpisów w księdze wieczystej, którego koszty powinno pokryć Starostwo Wielickie.

Skarżący nadmienił, że ustalanie przez organ stanu prawnego nieruchomości na dzień 1 stycznia 1999 r. zajmuje Staroście Wielickiemu ponad 10 lat, natomiast on ponosi z tego tytułu szkodę.

Uzasadniając zarzut naruszenia przepisów postępowania skarżący stwierdził, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie wykazało brak wytyczenia w terenie przebiegu granic wyłączonej części działki nr 673, obręb 1 Wieliczka, na dzień 1 stycznia 1999 r. na podstawie ustawy z dnia 13 października 1998 r. — Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. Nr 133 poz. 872, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną”, wobec czego inwestor wykonał podział geodezyjny na działce o nieuregulowanym stanie geodezyjnym i prawnym. W ocenie skarżącego inwestor nie udowodnił, że posiada tytuł prawny do nieruchomości, na której będą prowadzone prace budowlane, a wydanie zezwolenia na realizację przedmiotowej inwestycji w zakresie, w jakim dotyczy prac na wyłączonej części działki nr 673, obręb 1 Wieliczka, nie zostało poprzedzone należyтым rozpoznaniem stanu faktycznego, a zdaniem skarżącego „ograniczyło się jedynie do mechanicznego niejako wydania decyzji”.

Powyższe stwierdzenie jest według skarżącego uzasadnione, gdyż w toku postępowania w swoich pismach wielokrotnie wskazywał on na brak rozgraniczenia działki, co nie spotkało się z odzewem ze strony organu. Ponadto skarżący zarzucił, że organ nie poinformował go o czynnościach, jakie w związku z powyższym zostały podjęte, co prowadzi do wniosku, że organ nie podjął jakichkolwiek działań do wyjaśnienia powyższej kwestii.

Pan Paweł Ziernicki stwierdził nadto, że nie została mu wyjaśniona zasadność ponownego wyłączenia części nieruchomości stanowiącej działkę nr 673, obręb 1 Wieliczka, a takie postępowanie organu nie licuje z obowiązkiem stania na straży praworządności oraz narusza zaufanie skarżącego do władzy publicznej.

Uzasadniając zarzut naruszenia art. 43 ust. 1 ustawy o drogach publicznych skarżący stwierdził, że w przedmiotowej sprawie nie zachowano wymaganej minimalnej odległości posadowienia obiektu budowlanego od drogi wojewódzkiej, która w terenie zabudowanym wynosi 8 m.

Ponadto skarżący zarzucił, że inwestor nie wykazał posiadania tytułu prawnego do dysponowania nieruchomością, ponieważ nie wskazał w terenie obszaru, jaki został wydzielony z działki nr 673 i wyłączonej.

Skarżący podniósł również, że nie zostało mu zagwarantowane dojście i dojazd do budynku położonego w Wieliczce przy ul. Piłsudskiego 95, zarówno od strony ul. Piłsudskiego, jak i od strony ul. Asnyka. W związku z powyższym wnosił on o udostępnienie co najmniej czterech miejsc parkingowych na działce nr 1917/1, stanowiącej własność Gminy Wieliczka, z bezpośrednim zjazdem na ulicę Piłsudskiego.

Pan Paweł Ziernicki nie wyraził zgody na przejęcie pod planowaną inwestycję części działki nr 673, obręb 1 Wieliczka, stanowiącej pas zieleni, gdyż powstał on na jego koszt oraz jest przez niego utrzymywany. Skarżący podniósł, że przeznaczenie tego terenu do wywłaszczenia spowoduje także brak miejsca na składowanie śniegu, który zalegać będzie na schodach. Powyższe zaś zrodziło u skarżącego obawę narażenia go na odpowiedzialność odszkodowawczą i karną w razie wypadku osoby trzeciej spowodowanego nienależytym odśnieżaniem. W związku z powyższym skarżący wystąpił o przeniesienie na niego własności części działki nr 1917/1 o pow. 1 ara ze zjazdem z ul. Piłsudskiego, bezpośrednio przylegającej do budynku posadowionego na działce nr 673, gdzie pomieścić można co najmniej cztery miejsca parkingowe, jednakże żaden z organów nie odniósł się do tej propozycji.

Skarżący stwierdził również, że przybliżenie pasa ruchu do istniejącego budynku spowoduje szybszą erozję elewacji.

Odwołanie wniesiono w terminie.

Organ odwoławczy zważył, co następuje.

Kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu I instancji, polegających na niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawa materialnego, bądź postępowania administracyjnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. Zgodnie z ogólnie przyjętą zasadą organy administracyjne powinny działać wnikliwie, prowadząc wyczerpujące postępowanie dowodowe w celu uzyskania prawdy obiektywnej, a fakty istotne dla podjęcia rozstrzygnięcia powinny zostać w miarę możliwości bezspornie ustalone. Obowiązek ten wynika z art. 7 i 77 *kpa*. Dlatego też trafność rozstrzygnięcia w każdym indywidualnym przypadku wymaga szczegółowego zbadania i rozważenia wszelkich argumentów, które stanowiłyby podstawę do przyjęcia określonego stanowiska. Wydając decyzję, organ zobowiązany jest do przestrzegania przepisów *kpa*, a przede wszystkim do podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego.

W trakcie przeprowadzonego postępowania odwoławczego *Minister* rozpatrzył ponownie wniosek *inwestora* o wydanie przedmiotowej decyzji, przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony przez Wojewodę Małopolskiego, w tym zbadał poprawność postępowania organu I instancji oraz poprawność wydanej przez niego *decyzji Wojewody Małopolskiego*, jak również rozpatrzył zarzuty podniesione w odwołaniu i uzupełniający je pismach.

Na wstępie należy wyjaśnić, iż w dniu 27 października 2015 r. weszła w życie ustawa z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1590), zwana dalej „*ustawą zmieniającą*”, której art. 1 wprowadził zmiany m.in. w przepisach rozdziału 2a *specustawy drogowej* regulującego postępowanie poprzedzające rozpoczęcie robót budowlanych.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 *ustawy zmieniającej*, do postępowań administracyjnych prowadzonych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym.

W myśl zaś art. 5 ust. 2 *ustawy zmieniającej* do postępowań, o których mowa w ust. 1, na wniosek właściwego zarządcy drogi, stosuje się przepisy art. 11f ust. 1 pkt 8 lub art. 12 ust. 7 i 8 *specustawy drogowej* w brzmieniu nadanym *ustawą zmieniającą*.

Wobec nie złożenia przez *inwestora* wniosku, o którym mowa w art. 5 ust. 2 *ustawy zmieniającej*, w przedmiotowym postępowaniu stosuje się przepisy dotychczasowe.

Przed złożeniem wniosku, zgodnie z art. 11b ust. 1 *specustawy drogowej*, *inwestor* uzyskał następujące opinie:

- Zarządu Województwa Małopolskiego, wyrażoną w postanowieniu z dnia 19 listopada 2013 r., znak: PR-VIII.8012.116.2013.AS,

- Zarządu Powiatu Wielickiego, wyrażoną w uchwale nr 181/478/14 z dnia 16 kwietnia 2014 r.,
- Burmistrza Miasta i Gminy Wieliczka z dnia 10 grudnia 2013 r., znak: WGKOŚ.7011.8.2013.

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 1 *specustawy drogowej*, do wniosku załączono mapę w skali 1:500, na której przedstawiono proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych oraz istniejące uzbrojenie terenu. Ponadto dołączono analizę powiązania projektowanej drogi z innymi drogami publicznymi, mapy zawierające projekty podziałów nieruchomości oraz określono zmiany w dotychczasowej infrastrukturze zagospodarowania terenu.

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 5 *specustawy drogowej*, do wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej *inwestor* dołączył projekt budowlany wraz z opiniami, uzgodnieniami, pozwoleniami oraz dokumentami wymaganymi przepisami szczególnymi. Projekt został wykonany i sprawdzony przez osoby spełniające warunki, o których mowa w art. 12 ust. 7 *ustawy Prawo budowlane*. Zgodnie z art. 20 ust. 4 tej ustawy, do projektu dołączono oświadczenia projektantów i sprawdzających o sporządzeniu projektu zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej.

Zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. Nr. 213, poz. 1397, z późn. zm.), przedmiotowa inwestycja drogowa nie zalicza się do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, czy też mogących potencjalnie oddziaływać na środowisko, a zatem wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla jej realizacji nie było wymagane.

Potwierdzeniem powyższego jest postanowienie Burmistrza Miasta i Gminy Wieliczka z dnia 28 grudnia 2012 r., znak: WGKOS.6220.I.17.2012, odmawiające wszczęcia postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia drogowego, zwana dalej „*postanowieniem w sprawie środowiskowych uwarunkowań*”.

Po dokonaniu analizy przedłożonego przez *inwestora* projektu budowlanego, *Minister* stwierdził, że spełnia on wymagania określone w art. 34 ust. 2 i ust. 3 *ustawy Prawo budowlane*, oraz w rozporządzeniu Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz. U. z 2012 r., poz. 462, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 8 *specustawy drogowej*, *inwestor* załączył do wniosku także opinie:

- Małopolskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Krakowie z dnia 9 grudnia 2013 r., znak: OZKr.5183.1719.2013.ED,
- Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Krakowie z dnia 6 marca 2012 r., znak: ZU-460-2-10/12,
- Dyrektora Zakładu Linii Kolejowych w Krakowie PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. z dnia 6 listopada 2013 r., znak: IZDK3-505-156p/13.

Ponadto, przed złożeniem wniosku, zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 8 lit. d *specustawy drogowej*, *inwestor* zwrócił się pismem z dnia 4 listopada 2013 r., znak: A/ED/02/11/13, do Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Krakowie z prośbą o wydanie opinii do wniosku w przedmiocie zezwolenia na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej. Niewydanie opinii w terminie 30 dni od dnia zwrócenia się o nią przez *inwestora*, zgodnie z treścią art. 11d ust. 2 *specustawy drogowej*, uznano za brak zastrzeżeń do wniosku.

Planowana inwestycja zlokalizowana jest poza pasem technicznym i ochronnym morskich portów i przystani, nie znajduje się w obszarze miejscowości uzdrowiskowych, w obszarze gruntów leśnych stanowiących własność Skarbu Państwa, nie jest wykonywana w obszarze terenów górniczych, co powoduje, że w przedmiotowej sprawie nie są wymagane opinie dyrektora właściwego urzędu morskiego, ministra właściwego do spraw zdrowia, dyrektora właściwej regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych lub właściwego organu nadzoru górniczego.

Do wniosku *inwestor* dołączył również, wymagane przepisami odrębnymi, akty administracyjne:

- *postanowienie w sprawie środowiskowych uwarunkowań,*
- decyzję Dyrektora Gminnego Zarządu Dróg w Wieliczce z dnia 18 marca 2014 r., znak: GZD-6853.81.wst.zg/DP/14, zezwalającą na lokalizację – przebudowę i budowę sieci kanalizacji opadowej wraz z przykanalikami i studzienkami wodościekowymi oraz sieci wodociągowej w pasie drogi gminnej publicznej nr 560864K, działka nr 1555 – ul. Piłsudskiego (od skrzyżowania z ulicą Asnyka w kierunku Krakowa) w miejscowości Wieliczka.

Analizując złożony przez *inwestora* wniosek o wydanie *decyzji Wojewody Małopolskiego, Minister* uznał, że zawiera on elementy wskazane w art. 11b oraz art. 11d ust. 1 *specustawy drogowej.*

Następnie organ odwoławczy poddał kontroli przeprowadzone przez Wojewodę Małopolskiego postępowanie w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację ww. przedsięwzięcia i stwierdził, co następuje.

W ocenie organu drugiej instancji Wojewoda Małopolski prawidłowo poinformował strony o wszczętym postępowaniu, podał jego podstawę prawną, pouczył o prawie do składania wniosków, uwag i zastrzeżeń, a zatem należycie i wyczerpująco poinformował strony o okolicznościach faktycznych i prawnych, będących przedmiotem postępowania administracyjnego, które mogły mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków.

Wojewoda Małopolski, pismem z dnia 13 listopada 2014 r., znak: WI-IX.7820.1.34.2014, zawiadomił wnioskodawcę oraz właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji.

Pozostałe strony postępowania zostały poinformowane o powyższym w drodze obwieszczeń:

- w Małopolskim Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie w dniach od 13 do 17 listopada 2014 r.,
- w Urzędzie Miasta i Gminy Wieliczka w dniach od 20 do 25 listopada 2014 r. oraz na stronie internetowej tego urzędu w tym samym terminie,
- w prasie lokalnej – krakowskie wydanie Gazety Wyborczej z dnia 17 listopada 2014 r.

W przedmiotowym obwieszczeniu organ pierwszej instancji poinformował strony o miejscu, gdzie strony lub ich pełnomocnicy mogą zapoznać się z dokumentacją dotyczącą inwestycji oraz o możliwości składania uwag i wniosków.

W toku postępowania przed Wojewodą Małopolskim strony postępowania wniosły zastrzeżenia i wnioski, które organ pierwszej instancji przesłał *inwestorowi* w celu zajęcia stanowiska, a ten ustosunkował się do zagadnień poruszonych przez strony postępowania.

Uznając, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na wydanie rozstrzygnięcia, Wojewoda Małopolski wydał w dniu 19 września 2014 r. decyzję Nr 7/2014, znak: WI-IX.7820.1.1.2014, o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej. W uzasadnieniu kontrolowanej decyzji organ I instancji, mając na względzie opinię przedstawioną przez *inwestora*, ustosunkował się do zarzutów i wniosków podniesionych przez strony postępowania.

Zgodnie z art. 11f ust. 3 *specustawy drogowej*, Wojewoda Małopolski doręczył ww. decyzję wnioskodawcy oraz zawiadomił o jej wydaniu pozostałe strony w drodze obwieszczeń w urzędzie wojewódzkim oraz w urzędzie gminy właściwej ze względu na przebieg drogi, na stronie internetowej tej gminy, a także w prasie lokalnej.

W aktach sprawy znajdują się dowody potwierdzające obwieszczenie o wydaniu przedmiotowej decyzji:

- w Małopolskim Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie w dniach od 19 do 22 stycznia 2015 r.,

- w Urzędzie Miasta i Gminy Wieliczka w dniach od 19 do 21 stycznia 2015 r. oraz na stronie internetowej tego urzędu w tym samym terminie,
- w prasie lokalnej – krakowskie wydanie Gazety Wyborczej z dnia 20 stycznia 2015 r.

Dotychczasowych właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych *decyzją Wojewody Małopolskiego* organ pierwszej instancji poinformował o wydaniu decyzji w drodze zawiadomień wysłanych na adresy wskazane w katastrze nieruchomości.

W zawiadomieniach oraz w obwieszczeniu zamieszczono, zgodnie z art. 11f ust. 4 *specustawy drogowej*, informację o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z treścią decyzji.

Analizując powyższą *decyzję Wojewody Małopolskiego* organ odwoławczy zważył, co następuje.

Na wstępie należy zaznaczyć, że kontrolowana decyzja czyni zadość wymogom przedstawionym w art. 11f ust. 1 *specustawy drogowej*, zawiera bowiem wszystkie niezbędne elementy określone w tym przepisie. Decyzja zawiera wymagania dotyczące powiązania drogi z innymi drogami publicznymi, określenie linii rozgraniczających teren inwestycji (mapa w skali 1:500 przedstawiająca proponowany przebieg drogi oraz linie rozgraniczające teren, stanowiąca załącznik nr 1). Decyzja zawiera także zatwierdzenie podziału nieruchomości (mapy z projektami podziałów nieruchomości w skali 1:500 i 1:1000 wraz z wykazami zmian gruntowych, stanowiące załącznik nr 2 do decyzji, będący jej integralną częścią), choć w odniesieniu do jednej z nieruchomości podziału dokonano w sposób nieprawidłowy, o czym będzie mowa poniżej.

Ponadto na mocy przedmiotowej decyzji zatwierdzono projekt budowlany, stanowiący załącznik nr 3 do decyzji, będący jej integralną częścią. W decyzji określono także nieruchomości, które stają się z mocy prawa własnością Województwa Małopolskiego, jak również określono warunki wynikające z potrzeb ochrony środowiska, ochrony zabytków i dóbr kultury współczesnej, a także określono wymagania dotyczące ochrony uzasadnionych interesów osób trzecich. W decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej organ I instancji ustalił również obowiązek dokonania przebudowy sieci uzbrojenia terenu i dróg innych kategorii, określił ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości dla realizacji tych obowiązków, a także zezwolił na ich wykonanie.

Zaskarżona *decyzja Wojewody Małopolskiego* określa również termin wydania nieruchomości, opróżnienia lokali oraz innych pomieszczeń, o którym mowa w art. 16 ust. 2 *specustawy drogowej*. Pozytywnie także należy ocenić określenie przez Wojewodę Małopolskiego – biorąc pod uwagę dyspozycję art. 16 ust. 2 *specustawy drogowej* - terminu wydania nieruchomości na 121 dzień od dnia uostatecznienia się decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (jeden z najkrótszych dopuszczalnych terminów). Organ zobowiązany był bowiem tak uczynić wobec uzasadnionego wystąpienia przez *inwestora* o nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności.

Po zapoznaniu się ze zgromadzonym materiałem dowodowym organ II instancji stwierdził, iż wydana decyzja wymaga dokonania korekty merytorycznej – reformacyjnej.

Należy zauważyć, iż przepisy art. 138 § 1 pkt 2 *kpa* umożliwiają organowi odwoławczemu korektę zaskarżonej decyzji przez jej uchylenie i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy.

Analizując mapę przedstawiającą proponowany przebieg drogi oraz projekt budowlany zatwierdzony *decyzją Wojewody Małopolskiego* Minister stwierdził, iż działka nr 1866/1, z obrębu 1 Wieliczka, stanowiąca istniejący pas drogowy drogi wojewódzkiej nr 964, została objęta zakresem przedmiotowej inwestycji drogowej w części oznaczonej jako powstała po podziale działka nr 1866/5. Tymczasem z analizy załącznika nr 2 do *decyzji Wojewody Małopolskiego* wynika, że zatwierdzony został podział przedmiotowej działki na trzy działki: nr 1866/3 przeznaczoną pod realizację inwestycji objętej odrębnym wnioskiem, nr 1866/4 pozostającą poza zakresem inwestycji oraz nr 1866/5 przeznaczoną pod przedmiotową inwestycję drogową.

Stwierdzić w tym miejscu należy, iż zgodnie z art. 12 ust. 2 *specustawy drogowej*, linie rozgraniczające teren ustalone decyzją o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stanowią linie podziału

nieruchomości. Stąd też, o ile w pasie wydzielonym liniami rozgraniczającymi teren znajduje się część nieruchomości, linie rozgraniczające stanowią linie podziału nieruchomości i dla tej sytuacji art. 12 ust. 1 *specustawy drogowej* stanowi podstawę do zatwierdzenia tego podziału. Artykuł 11f ust. 1 pkt 5 *specustawy drogowej* przewiduje w takiej sytuacji konieczność zawarcia w decyzji rozstrzygnięcia o zatwierdzeniu podziału nieruchomości dokonywanego w odniesieniu do nieruchomości usytuowanej na terenie objętym liniami rozgraniczającymi (vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 kwietnia 2010 r. sygn. akt IV SA/Wa 1968/09).

Należy zauważyć, iż przepisy *specustawy drogowej* są w tej kwestii jednoznaczne, a wykładnia przepisu art. 12 ust. 2 nie nasuwa jakichkolwiek wątpliwości co do skutków prawnych związanych z przebiegiem linii rozgraniczających teren inwestycji. Orzeczenie o zatwierdzeniu podziału nieruchomości jest zatem obowiązkowym elementem decyzji, jeżeli w liniach rozgraniczających projektowanej drogi publicznej ujęte zostaną części powierzchni nieruchomości niewyodrębnione dotychczas ewidencyjnie w osobne działki gruntu. W takim przypadku istnieje bowiem konieczność ewidencyjnego oddzielenia części nieruchomości objętej zamiarem zrealizowania na niej inwestycji od pozostałej jej powierzchni. Powyższe jest niezbędne również z uwagi na obowiązek odzwierciedlenia w odpowiednich rejestrach zaistniałych na nieruchomościach zmian stanu faktycznego i prawnego, wynikających z realizacji na tychże gruntach określonej inwestycji drogowej.

Z powyższych regulacji wynika, iż załącznikiem do decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej może być mapa przedstawiająca podział jedynie tych nieruchomości, które są w części przeznaczone pod planowaną inwestycję i tylko w zakresie niezbędnym dla planowanych obiektów budowlanych. Ponadto przebieg linii podziału nieruchomości przedstawionym na załączniku graficznym do tej decyzji musi być zgodny z przebiegiem linii rozgraniczających teren inwestycji określony w decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Ze wskazanych powyżej powodów zatwierdzenie podziału nieruchomości przedstawionego na mapie stanowiącej załącznik nr 2 do *decyzji Wojewody Małopolskiego*, na której ukazano podział działki nr 1866/1, z obrębu 1 Wieliczka obejmujący wyodrębnienie działki nie przeznaczonej pod realizację przedmiotowej inwestycji drogowej, uznać należało za niedopuszczalne na gruncie uregulowań *specustawy drogowej*.

Z uwagi na powyższe, działając na podstawie art. 136 *kpa*, w piśmie z dnia 2 września 2015 r., znak: DOII.III.6621.14.2015.AK.6, *Minister wezwał inwestora* do dostarczenia 4 egzemplarzy mapy opatrzonej stosownymi klauzulami właściwego państwowego ośrodka geodezyjnego i kartograficznego, przedstawiającej projekt podziału nieruchomości oznaczonej jako działka nr 1866/1, obręb 1 Wieliczka, odpowiadający przebiegowi linii rozgraniczających teren przedmiotowej inwestycji, tj. uwzględniającej podział ww. nieruchomości jedynie na dwie działki.

Przy piśmie z dnia 28 września 2015 r. *inwestor* przekazał cztery egzemplarze mapy w skali 1:1000 przedstawiającej projekt podziału działki nr 1866/1, z obrębu 1 Wieliczka na działkę nr 1866/3 przeznaczoną pod inwestycję oraz działkę nr 1866/4 pozostającą przy dotychczasowym właścicielu. Analizując przedłożoną przez inwestora dokumentację projektową *Minister* stwierdził, że istnieją rozbieżności pomiędzy przedstawioną przez *inwestora* mapą z projektem podziału ww. działki, a mapą przedstawiającą linie rozgraniczające teren przedmiotowej inwestycji. Zgodnie z tą ostatnią bowiem, pod projektowaną inwestycję przeznaczona była działka nr 1866/5.

Mając powyższe na uwadze, *Minister* pismem z dnia 2 października 2015 r., znak: DOII.III.6621.14.2015.AK.7, wezwał inwestora do przedłożenia 4 egzemplarzy mapy w skali co najmniej 1:5000, opatrzonej stosownymi klauzulami właściwego państwowego ośrodka geodezyjnego i kartograficznego, przedstawiającej proponowany przebieg drogi z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych oraz istniejące uzbrojenie terenu, uwzględniającej objęcie liniami rozgraniczającymi teren działki nr 1866/1, z obrębu 1 Wieliczka, w sposób odpowiadający projektowi podziału tej działki zobrazowanemu na mapie przedłożonej przy piśmie z dnia 28 września 2015 r. Inwestor przekazał organowi odwoławczemu żadaną dokumentację przy piśmie z dnia 8 października 2015 r.

W konsekwencji w pkt I niniejszej decyzji, działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 *kpa*, *Minister* uchylił załącznik nr 1 do zaskarżonej decyzji, stanowiący mapę w skali 1:500 określającą linie rozgraniczające teren przedmiotowej inwestycji i orzekł w to miejsce co do istoty sprawy poprzez zatwierdzenie, w miejsce uchylenia, nowej mapy w skali 1:500, określającej linie rozgraniczające teren przedmiotowej inwestycji – przedłożonej przez *inwestora* przy ww. piśmie z dnia 8 października 2015 r. – stanowiącej załącznik nr 1 do niniejszej decyzji.

W tym samym punkcie niniejszej decyzji, *Minister* uchylił w rozstrzygnięciu *decyzji Wojewody Małopolskiego*, znajdujący się w pkt III. Określenie linii rozgraniczających teren inwestycji oraz oznaczenie nieruchomości lub ich części według katastru nieruchomości, które stają się własnością Województwa Małopolskiego, zapis informujący na jakich załącznikach mapowych określono linie rozgraniczające teren przedmiotowej inwestycji i orzekł w to miejsce co do istoty sprawy, poprzez ustalenie w rozstrzygnięciu *decyzji Wojewody Małopolskiego*, w miejsce uchylenia, nowego zapisu, uwzględniającego w swej treści wprowadzone niniejszą decyzją zmiany.

W punkcie II niniejszej decyzji *Minister* uchylił zaskarżoną decyzję w części dotyczącej zatwierdzenia podziału nieruchomości oznaczonej jako działka nr 1866/1, z obrębu 1 Wieliczka, oraz mapę w skali 1:1000 zawierającą projekt podziału ww. nieruchomości wraz z wykazem zmian gruntowych, stanowiącą załącznik nr 2 do zaskarżonej decyzji, i orzekł o ustaleniu, w miejsce uchylenia nowego zapisu dotyczącego podziału działki nr 1866/1, jak również zatwierdził mapę z projektem podziału tej nieruchomości, stanowiącą załącznik nr 2 do niniejszej decyzji.

Ponadto w punkcie III niniejszej decyzji organ odwoławczy dostosował zawarte w sentencji *decyzji Wojewody Małopolskiego* zapisy odnoszące się do działki nr 1866/1, z obrębu Wieliczka do aktualnego stanu faktycznego i prawnego wynikającego z zatwierdzonego niniejszą decyzją podziału tej nieruchomości.

Analizując dalej *decyzję Wojewody Małopolskiego* *Minister* dostrzegł również, iż organ I instancji nieprecyzyjnie wskazał nieruchomości lub ich części, które staną się własnością Województwa Małopolskiego z dniem, w którym decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stała się ostateczna. Zgodnie bowiem z art. 11f ust. 1 pkt 6 *specustawy drogowej* decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej zawiera m.in. oznaczenie nieruchomości lub ich części, według katastru nieruchomości, które stają się własnością Skarbu Państwa lub właściwej jednostki samorządu terytorialnego.

Natomiast w pkt III *decyzji Wojewody Małopolskiego* określono, iż nieruchomości, oznaczone według katastru nieruchomości, wydzielone liniami rozgraniczającymi teren stają się z mocy prawa własnością Województwa Małopolskiego z dniem, w którym decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stanie się ostateczna, za odszkodowaniem ustalonym przez Wojewodę w odrębnej decyzji (dotyczy nieruchomości niebędących w dniu wydania niniejszej decyzji własnością Województwa Małopolskiego).

Za niewystarczające należy uznać ww. zapisy *decyzji Wojewody Małopolskiego*, które o jednym z ważniejszych skutków prawnych decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej orzekają w sposób niejednoznaczny, dorozumiany. Taki zapis sprawia, iż z lektury treści decyzji nie można uzyskać informacji, które z wymienionych w niej działek, objętych liniami rozgraniczającymi teren inwestycji, stają się z dniem, w którym decyzja ta stanie się ostateczna, własnością Województwa Małopolskiego.

Konsekwencją przedstawionego powyżej stanowiska jest zmiana dokonana w pkt IV niniejszej decyzji. *Minister* zobowiązany był bowiem do uchylenia błędnego zapisu w *decyzji Wojewody Małopolskiego* dotyczącego jednoznacznego wskazania, iż nieruchomości wydzielone liniami rozgraniczającymi staną się własnością Województwa Małopolskiego.

Badając zgodność z prawem pozostałej części zaskarżonej decyzji, organ odwoławczy stwierdził, że czyni ona zadość innym wymogom *specustawy drogowej* oraz, że brak było podstaw do zakwestionowania decyzji poza częścią uchyloną w punktach I-IV niniejszej decyzji.

Odnosząc się zaś do zarzutów podniesionych przez skarżącą stronę, *Minister* uznał, że nie zasługują one na uwzględnienie.

Rozpatrując odwołanie Pana Pawła Ziernickiego w pierwszej kolejności wskazać należy, że zarówno wojewoda orzekający w sprawie jako organ pierwszej instancji, jak i *Minister* działający jako organ odwoławczy, pełnią w procesie inwestycyjnym funkcję organów, które będąc właściwe do wydania decyzji w przedmiocie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej, nie są jednocześnie uprawnione do wyznaczania i korygowania trasy inwestycji drogowej, ani do zmiany proponowanych we wniosku rozwiązań.

Ponadto, zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 1 *specustawy drogowej*, to inwestor we wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej decyduje o przebiegu drogi oraz wielkości terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, załączając mapy przedstawiające proponowany przebieg drogi oraz mapy zawierające projekty podziałów nieruchomości. Zarówno wojewoda jak i organ odwoławczy mogą działać tylko w granicach tego wniosku i nie mają możliwości ingerowania w lokalizację inwestycji, a więc i w przebieg linii podziału nieruchomości, zaproponowany przez wnioskodawcę. Ocenie dokonanej przez organy pierwszej i drugiej instancji może jedynie podlegać zgodność z prawem planowanego przedsięwzięcia, w szczególności spełnienie warunków zawartych w przepisach *specustawy drogowej*, bowiem stosownie do przepisu art. 11e *specustawy drogowej* nie można uzależniać zezwolenia na realizację inwestycji drogowej od spełnienia świadczeń lub warunków nieprzewidzianych obowiązującymi przepisami (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt II OSK 432/13, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Inwestor jest zatem kreatorem miejsca, sposobu i kształtu realizacji inwestycji, natomiast organ orzekający wyznacza dopuszczalne prawem granice tej kreacji, poprzez dokonywanie oceny prawnej, kończącej się aktem władztwa publicznego, zakreślającego te granice. Zadaniem organu jest bowiem sprawdzenie, czy wyznaczone przez wnioskodawcę linie rozgraniczające pas drogowy oraz zaproponowane rozwiązania techniczne odpowiadają woli ustawodawcy wyrażonej w innych regulacjach prawnych, mających znaczenie dla wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Podkreślić należy, iż organ administracji publicznej nie jest zobowiązany do badania alternatywnych wariantów przeprowadzenia inwestycji liniowej w sytuacji, gdyby np. właściciele nieruchomości zgłosili sprzeciw wobec lokalizacji przedsięwzięcia zaproponowanej przez inwestora. Organom administracji publicznej orzekającym w przedmiocie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej ustawodawca nie przyznał uprawnień do korygowania, zmiany lokalizacji inwestycji zaproponowanej przez inwestora.

Stosownie do orzecznictwa sądowo-administracyjnego w przedmiotowej materii (vide: wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 1 kwietnia 2015 r., sygn. akt II OSK 106/15, z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt II OSK 3221/14, z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt II OSK 2621/12, z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. akt II OSK 93/14, z dnia 26 lipca 2013 r., sygn. akt II OSK 762/13, z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt II OSK 432/13, z dnia 18 listopada 2010 r., sygn. akt II OSK 1968/10, z dnia 20 stycznia 2010 r., sygn. akt II OSK 2416/10, oraz wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 lutego 2015 r., sygn. akt VII SA/Wa 1987/14, z dnia 23 stycznia 2015 r., sygn. akt VII SA/Wa 1001/14, z dnia 23 kwietnia 2014 r., sygn. akt VII SA/Wa 2753/13, z dnia 8 czerwca 2011 r., sygn. akt II SA/Wa 561/11, z dnia 14 maja 2010 r., sygn. akt IV SA/Wa 1722/09), organ właściwy do wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nie jest upoważniony do korygowania rozwiązań przyjętych we wniosku o wydanie ww. decyzji. To inwestor samodzielnie dokonuje wyboru najbardziej korzystnych rozwiązań lokalizacyjnych i następnie techniczno-wykonawczych inwestycji, mając na uwadze spowodowanie jak najmniejszych uciążliwości dla właścicieli nieruchomości.

W tym miejscu zasadnym jest również przywołanie stanowiska przedstawionego przez skład siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego w postanowieniu z dnia 17 grudnia 2014 r., sygn. akt II OPS/2/14, odmawiającym podjęcia, z wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich, uchwały mającej na celu wyjaśnienie przepisów prawnych, których stosowanie wywołało rozbieżności w orzecznictwie sądów administracyjnych, "Czy przesłanki niezbędności i celowości realizacji inwestycji publicznej

w kształcie przedstawionym przez inwestora, mieszczą się w zakresie oceny przez organ administracji publicznej wniosku inwestora o wydanie decyzji zezwalającej na realizację inwestycji drogowej (art. 11a ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych - Dz. U. z 2013 r., poz. 687 ze zm.), pod kątem spełniania przez ten wniosek dopuszczalności wywłaszczenia w rozumieniu art. 21 ust. 2 Konstytucji RP i art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2014 r., poz. 518 ze zm.)?". Według Sądu, Rzecznik Praw Obywatelskich w istocie rzeczy przedstawił do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne, które dotyczy istotnego problemu konstytucyjnego, co do tego w jaki sposób ma być oceniana dopuszczalność pozbawienia własności z uwagi na cele publiczne (art. 21 Konstytucji RP i art. 112 ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami) w sprawie o zezwolenie na realizację inwestycji drogowej.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 16 października 2012 r., K 4/10 Trybunał Konstytucyjny zwrócił uwagę na specyfikę spraw dotyczących budowy dróg publicznych, których budowa jest realizacją celu publicznego. Budowa bezpiecznych dróg w Polsce stanowi nadal priorytetowy cel publiczny, gdyż jest konieczna zarówno dla ochrony środowiska, jak i zdrowia, wolności i praw konstytucyjnych całej społeczności. Trybunał Konstytucyjny trafnie zwrócił uwagę, że po pierwsze, drogi są budowane nie w interesie państwa, jednostki samorządu terytorialnego czy zarządcy drogi, lecz w interesie wszystkich członków społeczeństwa, także tych wywłaszczonych; po drugie, uproszczona procedura wywłaszczenia z mocy prawa podczas realizacji inwestycji liniowych, obejmujących wiele nieruchomości, jest metodą skuteczną; po trzecie, lokalizacja (wytyczenie) drogi niejako narzuca listę nieruchomości, które muszą być zajęte, a zatem wywłaszczone. Jeżeli przyjmujemy, że przebieg drogi jest wyznaczony w sposób racjonalny przez grono specjalistów z zakresu transportu, geologii, ochrony środowiska, musimy przyjąć nieuchronność zajęcia ściśle oznaczonych gruntów pod budowę drogi. Trzeba mieć na względzie liniowy charakter inwestycji drogowych, który dyktuje w sposób naturalny pewne rozstrzygnięcia, w szczególności co do wyboru nieruchomości objętych decyzją i – w następstwie jej wydania – wywłaszczonych. Przy założonym przebiegu drogi – z jednej strony, wybór działek, przez które ma ona przebiegać, jest bardzo ograniczony albo wręcz wybór taki nie istnieje, z drugiej strony – wypadnięcie choćby jednej z grup wywłaszczonych nieruchomości może unicestwić całą inwestycję. Należy ponadto mieć na uwadze, że wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej składa zarządca drogi (dla dróg krajowych – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, dla dróg wojewódzkich – zarząd województwa, dla dróg powiatowych – zarząd powiatu, a dla dróg gminnych – odpowiednio wójt, burmistrz, prezydent miasta).

Należy przy tym wyjaśnić, iż zgodnie z treścią art. 11i ust. 1 *specustawy drogowej* w sprawach dotyczących zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nieuregulowanych w *specustawie drogowej* stosuje się odpowiednio przepisy *ustawy Prawo budowlane*. Jak wynika natomiast z treści art. 35 ust. 4 *ustawy Prawo budowlane*, w razie spełnienia wymagań określonych w art. 35 ust. 1 oraz art. 32 ust. 4, właściwy organ nie może odmówić wydania decyzji o pozwoleniu na budowę. Wynika z powyższego, że decyzja o pozwoleniu na budowę nie ma charakteru uznaniowego i w razie spełnienia przez inwestora wymagań określonych w przepisach prawa budowlanego organ architektoniczno-budowlany jest zobligowany zezwolić na realizację inwestycji drogowej (stosownie do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 stycznia 2011 r., sygn. akt VII SA/Wa 1955/10).

Zdaniem *Ministra*, przyjęcie stanowiska, jakoby organ orzekający w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej posiadał uprawnienia w zakresie badania alternatywnych wariantów przeprowadzenia inwestycji liniowej oraz badania indywidualnych skutków ingerencji w prawo własności z punktu widzenia swobody jego wykonywania względem pozostawionych części podzielonych działek, doprowadziłoby do paraliżu inwestycyjnego. Powyższe spowodowałoby bowiem konieczność zamawiania przez organ administracji, przed wydaniem rozstrzygnięcia, wielu ekspertyz specjalistycznych z różnych dziedzin, w tym np. z zakresu projektowania inwestycji liniowych, bezpieczeństwa ruchu drogowego, itd. Przypomnieć zaś należy, iż wolą ustawodawcy ustanawiającego szczególne reguły dotyczące inwestycji drogowych było przyspieszenie procesu inwestycyjnego.

Podzielając pogląd, iż konieczna jest merytoryczna kontrola zasadności ingerencji w prawa jednostki przy realizacji inwestycji, *Minister* stoi na stanowisku, iż organ administracji publicznej ma obowiązek –

wypełniany w postępowaniach administracyjnych prowadzonych przez *Ministra* – badania zasadności zakresu wywłaszczenia określonych nieruchomości pod inwestycję. Podkreślić należy, iż za każdym razem, gdy pojawia się uzasadnione podejrzenie większego niż niezbędne zajęcia nieruchomości pod inwestycję, organ wyjaśnia taką kwestię, wzywając inwestora do szczegółowego uzasadnienia zajęcia danego terenu pod inwestycję drogową.

W przypadku, gdy przedstawione przez inwestora wyjaśnienia nie dają podstaw do uznania wywłaszczenia za uzasadnione, organ wzywa inwestora do przedłożenia nowych dokumentów mapowych, na których teren nie będący niezbędnym dla realizacji przedsięwzięcia będzie znajdował się poza liniami rozgraniczającymi teren inwestycji, tj. nie będzie podlegał przejściu pod inwestycję.

Wobec powyższego, pismem z 19 marca 2015 r., znak: DOI.II.6621.14.2015.JS.1, organ odwoławczy wezwał *inwestora* do wypowiedzenia się w sprawie zagadnień dotyczących lokalizacji przedmiotowej inwestycji drogowej poruszonych przez Pana Pawła Ziernickiego, w tym m.in. do wypowiedzenia się, czy istnieje możliwość zmiany lokalizacji przedmiotowej inwestycji drogowej zgodnie z żądaniem skarżącego, a jeśli nie – do szczegółowego uzasadnienia przyczyn nieuwzględnienia zgłaszanego przez skarżącego żądania.

Ponadto przy piśmie z dnia 31 marca 2015 r., znak: DOI.II.6621.14.2015.JS.2, *Minister* przekazał *inwestorowi* kopię pisma Pana Pawła Ziernickiego z dnia 26 marca 2015 r., stanowiącego uzupełnienie złożonego przez niego odwołania.

W piśmie z dnia 26 marca 2015 r. Pan Paweł Ziernicki poinformował, że pomimo dokonania podziału działki ewidencyjnej nr 673, obręb 1 Wieliczka, nie wskazano nowych granic na gruncie, a ponadto zniszczono pas kostki brukowej. Ponadto skarżący stwierdził, że nie zapewniono na czas budowy możliwości dojazdu do posesji oraz miejsc parkingowych, przy czym w znajdującym się na przedmiotowej działce budynku prowadzona jest działalność usługowa.

W omawianym piśmie Pan Paweł Ziernicki wyraził niezadowolenie z uciążliwości związanych z realizacją inwestycji na części należącej do niego działki: z powodu braku miejsc parkingowych, możliwości bezpiecznego dojazdu do budynku, prowadzenia robót w odległości 1 m od ścian budynku, zniszczenia elewacji czy elementów wyposażenia budynku oraz z powodu hałasu.

Skarżący podniósł, że nie ustalono wpływu zamierzonej inwestycji na wytrzymałość budynku, nie zawiadomiono go o terminie przystąpienia do prowadzonych robót, nie wskazano nowych granic, wobec czego nie mógł się odnieść do technicznej strony realizacji przedmiotowej inwestycji, jak również nie dokonano opisu stanu technicznego budynku i nie sporządzono dokumentacji zdjęciowej na wypadek poczynionych szkód.

Skarżący stwierdził również, że budowany nowy zjazd na należącą do niego działkę będzie położony wyżej niż sama działka, co spowoduje zalewanie wodami opadowymi i wodami pochodzącymi z topniejącego śniegu. Skarżący wskazał, że przy instalowaniu drenów na jego działce nie przewidziano napływu wód z drogi, a dopiero po przystąpieniu do realizacji inwestycji okazało się, że jest duża różnica poziomów tych wód.

W końcowej części omawianego pisma Pan Paweł Ziernicki zamieścił następujące pytania:

- 1) „Jakie badania natężenia ruchu przeprowadzono, aby w roku 2015 r przystąpić do budowy ronda? Czy badania były przeprowadzone po wybudowaniu zjazdu na obwodnicę z ul. Gdowskiej czy przed?
- 2) W roku 2014 przy ul. Piłsudskiego położono nową sieć kanalizacyjną, w tym roku się ją przebudowuje na potrzeby nowo prowadzonej inwestycji. Robi to nawet ten sam wykonawca. Kto odpowiada za tę niegospodarność?”

Pismami z dnia 31 marca 2015 r. oraz z dnia 14 kwietnia 2015 r. *inwestor* odniósł się do uwag Pana Pawła Ziernickiego.

W piśmie z dnia 31 marca 2015 r. *inwestor* wyjaśnił, że operat podziałowy działki został prawidłowo sporządzony przez uprawnionego geodetę, a następnie zatwierdzony przez Inspektora Kontroli Dokumentacji Geodezyjnej i Kartograficznej ze Starostwa Wielickiego. Według *inwestora* należąca do skarżącego działka nr 673 z obręb 1 Wieliczka posiada uregulowany stan prawny, co potwierdza wypis z rejestru gruntów oraz mapa ewidencyjna z zaznaczonymi granicami działki. Ponadto powierzchnia omawianej działki oraz przebieg jej granic ustalony przez geodetę i przedstawiony w operacie podziałowym jest zgodny z danymi ujawnionymi w rejestrze gruntów.

W odniesieniu do podniesionej przez skarżącego kwestii braku wytyczenia granic działki na potrzeby wykonania robót budowlanych *inwestor* wyjaśnił, że wyznaczenia obszaru robót zgodnie z granicami przedstawionymi we wniosku o zezwolenie na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia dokonał uprawniony geodeta.

W związku ze sprzeciwem Pana Pawła Ziernickiego wobec przebudowy zjazdu na przedmiotową działkę *inwestor* stwierdził, że parametry techniczne inwestycji uniemożliwiają utrzymanie zjazdu w istniejącej lokalizacji. Zgodnie z wyjaśnieniami *inwestora* podwyższenie poziomu jezdni w miejscu przedmiotowego zjazdu było konieczne z uwagi na zmianę geometrii skrzyżowania oraz dostosowanie pochyłeń jezdni do wymogów określonych w rozporządzeniu Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. Nr 43, poz. 430, z późn. zm.), zwanego dalej *rozporządzeniem*, w szczególności § 62 ust. 3 *rozporządzenia*. *Inwestor* wskazał również, że pozostawienie zjazdu w obecnej lokalizacji jest niemożliwe z uwagi na naruszenie § 79 *rozporządzenia*, który określa wymagania techniczne dla zjazdu indywidualnego, oraz § 77 *rozporządzenia*, określającego wymóg sytuowania zjazdu z drogi w sposób dostosowany do wymogów bezpieczeństwa ruchu na drodze.

W dalszej części pisma *inwestor*, odwołując się do *Wytycznych projektowania skrzyżowań drogowych*, cz. I i II – GDDKiA, Warszawa 2001, przedstawił analizę wpływu zjazdu zlokalizowanego bezpośrednio na skrzyżowaniu na bezpieczeństwo ruchu drogowego, stwierdzając, że skomunikowanie działki skarżącego z drogą publiczną w obrębie skrzyżowania w sposób znaczny zwiększy jego kolizyjność. Wskazano, że zjazdy indywidualne lokalizuje się w obrębie skrzyżowania tylko w wyjątkowych przypadkach, gdy nie ma żadnej innej możliwości ich lokalizacji, a zjazdów publicznych w ogóle nie wolno lokalizować w obrębie skrzyżowania ani obszaru jego oddziaływania (§ 78 *rozporządzenia*). W przypadku przedmiotowej inwestycji istniała możliwość zlokalizowania zjazdów indywidualnych poza skrzyżowaniem i tak też został zaprojektowany zjazd na działkę nr 673 jako zjazd z ulicy Asnyka w odległości około 20 m od tarczy skrzyżowania.

Inwestor ustosunkował się również do podniesionego przez Pana Pawła Ziernickiego zarzutu naruszenia art. 43 *ustawy o drogach publicznych* poprzez niezachowanie minimalnej odległości drogi od budynku wskazując, że odnosi się on do odwrotnej sytuacji, w której obiekt budowlany ma zostać zbudowany w pobliżu drogi.

W odniesieniu do twierdzeń Pana Pawła Ziernickiego, że nie zostało mu zagwarantowane dojście i dojazd zarówno od strony ulicy Piłsudskiego jak i od strony ul. Asnyka *inwestor* wyjaśnił, że w stanie istniejącym na działkę nr 673 prowadzi jeden zjazd indywidualny od strony ul. Asnyka, natomiast od strony ul. Piłsudskiego brak jest w stanie istniejącym zjazdu na działkę nr 673. W stanie projektowanym zapewniono dojazd z ulicy Asnyka, natomiast nie projektowano zjazdu z ulicy Piłsudskiego, ponieważ nie było go w stanie istniejącym. *Inwestor* wskazał również, że dojście do budynku w stanie istniejącym zapewnione jest od strony ulicy Piłsudskiego poprzez chodnik, a od strony ulicy Asnyka poprzez zjazd. W stanie projektowanym utrzymany został taki układ - chodnik przy ul. Piłsudskiego umożliwiający dojście do działki 673 oraz możliwość dojścia przez zjazd od ul. Asnyka. W związku z powyższym *inwestor* uznał za niezasadny wniosek skarżącego o udostępnienie mu części działki 1917/1 z przeznaczeniem na miejsca postojowe w sytuacji gdy nie jest pozbawiony możliwości korzystania ze swoich istniejących miejsc postojowych w obrębie działki nr 673, a jedynie zmieniono miejsce zjazdu.

Jednocześnie *inwestor* poinformował, że nie ma innej możliwości realizacji przedmiotowej inwestycji, bez wydzielenia pod inwestycję części działki nr 673, obręb 1 Wieliczka, z uwagi na niewystarczającą szerokość istniejącego pasa drogowego drogi wojewódzkiej nr 964. Jak wyjaśnił *inwestor*, w ramach

prac projektowych kierowano się zasadą oszczędności terenu, minimalizując zajętość terenów osób trzecich (m.in. zajętość działki nr 673). Dokumentacja została opracowana zgodnie z przepisami, a tarcza skrzyżowania została zlokalizowana w taki sposób, by zminimalizować zajętość terenu poza istniejącym pasem drogowym.

Ponadto przy piśmie z dnia 14 kwietnia 2015 r. *inwestor* przekazał *Ministrowi* inwentaryzację fotograficzną w zakresie działki skarżącego, na której uwidoczniono słupki wyznaczające docelowy pas drogowy (np. na zdjęciach 66-68), postęp prac rozbiórkowych obejmujących istniejący chodnik wzdłuż wyłukowania (w stanie archiwalnym widoczne na zdj. 6-7 oraz w stanie istniejącym po rozbiórce m.in. na zdjęciach 49, 51), a także wykonanie wykopu pod roboty sieciowe (zdjęcie nr 36) w miejscu istniejącego zjazdu, w obrębie pasa drogowego. *Inwestor* zaprzeczył jakoby dokonano zniszczenia kostki brukowej na działce Pana Ziernickiego.

W ocenie *inwestora* załączona do ww. pisma dokumentacja fotograficzna potwierdza zapewnienie możliwości dojścia i dojazdu do budynku na dz. 673, gdyż wygradzenie obszaru robót od strony ul. Piłsudskiego jest przerwane w celu umożliwienia wjazdu na teren budowy (widoczne np. na zdjęciach nr 16, 25 70). *Inwestor* poinformował, że do końca marca 2015 r. teren działki nr 673 był skomunikowany z drogą publiczną przez istniejący zjazd (co widać na zdjęciu nr 10), natomiast od kwietnia b.r., gdy istniejący zjazd został rozkopany, możliwy jest już dostęp przez zjazd w docelowej lokalizacji (widoczny na zdjęciach nr 30-35) i to zarówno dla ruchu pieszego, jak i samochodowego *Inwestor* wskazał również na zachowanie istniejącego dojścia do budynku dla osób niepełnosprawnych (zdjęcie nr 72), schodów do budynku (zdjęcia nr 47-58) oraz barierek ochronnych wzdłuż schodów (na zdjęciu nr 7 - stan archiwalny, na zdjęciu nr 44 - stan obecny), a także na zapewnienie możliwości parkowania samochodów na działce skarżącego (zdjęcie nr 14). *Inwestor* stwierdził, że nie może odnieść się do zarzutów o popękany lustrze ani innych uszkodzeniach wewnątrz budynku, gdyż nie ma do niego dostępu, natomiast nie stwierdził uszkodzeń elewacji będących następstwem prowadzonych robót. Ponadto potwierdził, że brak jest płytek okalających balkony (widoczne w stanie archiwalnym na górze zdjęcia nr 4; brak płytek w stanie obecnym na zdjęciach nr 45 i 46), jednak powodu ich usunięcia nie można ustalić, gdyż skarżący „zamiast zawiadomić o problemie kierownika budowy lub inspektora nadzoru skuł płytki tym samym niszcząc wszelkie dowody”.

Inwestor stwierdził również, że w czasie prowadzenia robót występuje podwyższony poziom hałasu i drgań (co uwzględniono w opisie projektu zagospodarowania terenu w pkt. VIII i X), jednak niedogodności te mają charakter czasowy i ustąpią po zakończeniu robót budowlanych. Roboty zostały rozpoczęte zgodnie z terminem wynikającym z *decyzji Wojewody Małopolskiego*, o której wydaniu Pan Paweł Ziernicki został zawiadomiony przez organ pierwszej instancji, a przystąpienie do robót budowlanych poprzedzone zostało pomiarami geodezyjnymi określającymi zakres robót w terenie przy użyciu palików oraz farby.

Inwestor po raz kolejny podkreślił, że niemożliwe ze względów technicznych i racjonalnych było pozostawianie zjazdu na działkę 673 w lokalizacji takiej jak w stanie istniejącym, a na potwierdzenie swojego stanowiska przedstawił analizę parametrów wysokościowych zjazdu na załączonej do pisma planszy zatytułowanej „Analizowany profil zjazdu na dz. 673 przy zachowaniu zjazdu w miejscu istniejącym”.

Ponadto w omawianym piśmie *inwestor* wskazał, że niweleta projektowanego zjazdu została ukształtowana „na bardzo małych spadkach umożliwiającym komfortowe korzystanie ze zjazdu, a różnica poziomów terenu pomiędzy terenem działki Pana Ziernickiego a krawędzią jezdni wynosi zaledwie 16 cm”. W ocenie *inwestora* po ukończeniu realizacji inwestycji różnice poziomów nie będą duże, choć na etapie wykonywania robót można odnieść odmienne wrażenie.

Z uwagi na wyrażoną przez skarżącego obawę o zalanie jego działki przez odprowadzane z drogi wody opadowe *inwestor* wyjaśnił, że „w celu ochrony działki Pana Ziernickiego przed wodą wykonane zostanie odwodnienie liniowe usytuowane poprzecznie do jezdni zjazdu w pobliżu jego końca. Odwodnienie liniowe zbierze całą napływającą wodę i odprowadzi poprzez korytka betonowe do

projektowanej w pasie drogowym studzienki wodno-kanalizacyjnej, z której woda odprowadzona zostanie do kanalizacji deszczowej”.

Odpowiadając na zapytanie Pana Pawła Ziernickiego o pomiary ruchu na skrzyżowaniu Asnyka – Piłsudskiego oraz na sąsiednim skrzyżowaniu Asnyka – Słowackiego inwestor wyjaśnił, iż ostatnie takie pomiary zostały przeprowadzone w marcu 2014 r., po oddaniu do użytku w roku 2011 r. odcinka drogi stanowiącego wschodnią obwodnicę Wieliczki łączącego DK 94 z ul. Gdowską (DW 966). Rzeczony dokument został załączony do omawianego pisma *inwestora*.

Natomiast w kwestii przebudowy sieci kanalizacyjnej wzdłuż ul. Piłsudskiego w Wieliczce *inwestor* wyjaśnił, że roku 2014 wykonana została w ul. Piłsudskiego kanalizacja sanitarna (na mapie do celów projektowych oznaczona jest jako ZUDP nr ks-1911/11), natomiast przedmiotowa inwestycja drogowa nie koliduje z wybudowaną wówczas kanalizacją sanitarną.

Powyższe stanowisko *inwestora* organ odwoławczy, działając w oparciu o art. 9 *kpa*, przesłał skarżącemu przy piśmie z dnia 20 kwietnia 2015 r., znak: DOII.II.6621.14.2015.JS.3.

Do ww. pism *inwestora* skarżący nie ustosunkował się.

Następnie w piśmie z dnia 18 sierpnia 2015 r. Pan Paweł Ziernicki przedstawił dodatkowe zarzuty odnośnie przedmiotowej inwestycji drogowej:

- 1) brak logicznego wytłumaczenia, brak podstaw prawnych, badań które potwierdzały by potrzebę przeprowadzenia niniejszej inwestycji,
- 2) brak wskazania granic podziałowych na należącej dotychczas do niego działce,
- 3) brak wskazania zasięgu inwestycji i rozwiązań, w związku z bardzo dużym ograniczeniem możliwości korzystania z nieruchomości stanowiącej własność skarżącego, za którą opłaca on podatki,
- 4) rozpoczęcie inwestycji bez podstaw ekonomicznych, oraz konsultacji społecznych. Ponadto w ocenie skarżącego projektowane rondo będzie znajdowało się na wysokości okien na pierwszym piętrze bloku wielorodzinnego, co zrodziło jego wątpliwości co do zachowania odległości zapewniających bezpieczeństwo mieszkańcom oraz uczestnikom ruchu drogowego oraz czy odległości budynków zostały zachowane przy lokalizacji nowej inwestycji,
- 5) w związku z odebraniem własności gruntu skarżący utracił możliwość nieskrępowanego dostępu do okien, elewacji, dachu, daszku nad wejściem od strony ul. Piłsudskiego, co utrudni prace porządkowe oraz bieżącą konserwację budynku,
- 6) prowadzone prace obejmują rozbiórkę wejścia dla inwalidy na poziom zero z ul. Piłsudskiego, którego brak w 2008 r. opóźniło odbiór budynku i dopuszczenie do użytkowania,
- 7) prowadzone prace wykraczają poza linie rozgraniczające teren inwestycji, gdyż inwestor umieszcza infrastrukturę na ścianie budynku przy ul. Piłsudskiego 95, a ponadto rozbierane są schody wejściowe do budynku, co uniemożliwia prowadzenie działalności gospodarczej,
- 8) niszczone jest infrastruktura wokół budynku,
- 9) sprzeczność opisanych działań z przepisami Konstytucji RP, poprzez ponowne wyzucie skarżącego z prawa własności, przy nieuregulowanym stanie prawnym i geodezyjnym działki nr 763 po wywłaszczeniu dokonanym w 1999 r., i spowodowanie braku miejsc parkingowych, braku zabezpieczenia przed stratami z powodu pomniejszenia arealu nieruchomości i spadku atrakcyjności nieruchomości,
- 10) wdrażanie inwestycji „na siłę” w związku z brakiem miejsca w terenie na posadowienie przedmiotowej inwestycji z pokrzywdzeniem prawa skarżącego do obrony.

Po uzyskaniu stanowiska *inwestora* oraz przeanalizowaniu zarzutów zawartych w odwołaniu i uzupełniającym je piśmie *Minister* stwierdził, co następuje.

Za niezasadny należy uznać podniesiony przez Pana Pawła Ziernickiego zarzut nieważności postępowania z uwagi na zaistnienie przesłanki określonej w art. 156 § 1 pkt 5 *kpa* w części dotyczącej działki nr 673, obręb 1 Wieliczka, poprzez brak wskazania granic wywłaszczonej nieruchomości.

Analizując stan faktyczny w niniejszej sprawie w pierwszej kolejności należy wskazać, że zgodnie z treścią *decyzji Wojewody Małopolskiego* pod inwestycję drogową przeznaczona została nieruchomość stanowiąca część działki o nr ew. 673, z obręb 1 Wieliczka, która stosownie do zatwierzonego projektu podziału nieruchomości została podzielona na projektowane działki o nr 673/1 (przeznaczona pod inwestycję drogową) i 673/2 (pozostająca przy właścicielu). Należy przy tym wyjaśnić, iż zakres zajęcia terenu przedmiotowej działki odpowiada obszarowi niezbędnemu dla obiektów budowlanych i został wyznaczony za pomocą linii rozgraniczających teren inwestycji, przedstawionych na załączniku nr 1 do *decyzji Wojewody Małopolskiego*. Zgodnie zaś z art. 12 ust. 2 *specustawy drogowej*, linie rozgraniczające teren ustalone decyzją o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stanowią linie podziału nieruchomości. Dlatego też Wojewoda Małopolski działając na podstawie art. 12 ust. 1 *specustawy drogowej* zatwierdził podział m.in. działki nr 673, który został uwidoczniony na mapie stanowiącej załącznik nr 2 do *decyzji Wojewody Małopolskiego*. A zatem linia podziału nieruchomości stanowiącej działkę gruntu nr 673 z obręb 1 Wieliczka (określana przez skarżącego jako „granica wywłaszczenia”) została przedstawiona na załącznikach mapowych do *decyzji Wojewody Małopolskiego*, z których treścią skarżący mógł się zapoznać w miejscu i czasie wskazanym w zawiadomieniu organu pierwszej instancji o wydaniu zaskarżonej decyzji.

W związku z podniesionymi przez skarżącego zarzutami braku wytyczenia na gruncie granic nieruchomości i terenu pod budowę zjazdu, nadmiernego hałasu, utrudnień w dostępie do nieruchomości, naruszenia wejścia dla niepełnosprawnych i schodów do budynku oraz wykroczenia poza linie rozgraniczające teren inwestycji należy stwierdzić, iż rozpatrzenie zarzutów dotyczących wykonania *decyzji Wojewody Małopolskiego* nie leży w kompetencji *Ministra*, a co za tym idzie zarzuty te nie mogą być przedmiotem niniejszego postępowania. Wskazać bowiem należy, iż tego typu zarzuty powinny być skierowane do odpowiedniego organu, którym w niniejszej sprawie jest Małopolski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego. Podkreślić należy, iż *Minister* bada jedynie zgodność z prawem decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, nie zaś sposób i prawidłowość jej wykonania. W związku z tym, kontroli organu odwoławczego podlega jedynie samo postępowanie i ta właśnie decyzja, co sprowadza się do tego, iż po analizie wskazanych w *specustawie drogowej* elementów, kończy się rola organu prowadzącego postępowanie odwoławcze. Co za tym idzie *Minister* nie może kontrolować sposobu wykonania tejże decyzji, rozwiązań technicznych zastosowanych w procesie realizacji inwestycji oraz ewentualnych błędów z tym związanych. Wkraczając w tę sferę *Minister* rażąco naruszyłby prawo, gdyż dokonałby czynności leżących w kompetencjach innych organów.

W związku z zawartym w rozpatrywanym odwołaniu stwierdzeniem, że nie została dotychczas rozstrzygnięta sprawa zajęcia części działki skarżącego pod drogę publiczną, a Wojewoda Małopolski orzekał w sytuacji nieuregulowanego stanu prawnego tej nieruchomości, należy stwierdzić, iż ewentualne postępowanie w sprawie ustalenia na podstawie *ustawy przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną* wysokości odszkodowania za nieruchomość zajęta pod drogę publiczną nie ma wpływu na niniejsze postępowanie w przedmiocie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej. Natomiast jak wynika z danych zawartych w katastrze nieruchomości, brak jest jakichkolwiek wątpliwości co do stanu prawnego nieruchomości oznaczonej jako działka gruntu nr 673, z obręb 1 Wieliczka. Zgodnie z tym rejestrem oraz z danymi wpisanymi do prowadzonej dla tej nieruchomości księgi wieczystej (KW KR11/00028129/0), właścicielem nieruchomości jest Pan Paweł Ziernicki, a powierzchnia działki tam ujawniona odpowiada powierzchni wynikającej z pomiarów dokonanych przez *inwestora*.

Ponadto wyjaśnienia wymaga fakt, iż organ administracji publicznej orzeka w danej sprawie na podstawie okoliczności faktycznych i prawnych istniejących w dniu wydania rozstrzygnięcia. Dotyczy to również okoliczności dotyczących nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. Zaznaczyć należy, iż dokumentacja geodezyjno-kartograficzna przyjęta do opracowania materiałów graficznych, opatrzona stosownymi klauzulami ośrodka dokumentacji geodezyjnej i kartograficznej, które stanowią potwierdzenie dokonania ich oceny

przez wyspecjalizowane do tego rodzaju czynności służby geodezyjno-kartograficzne, nie może być kwestionowana przez organ orzekający w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej (vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 23 stycznia 2015 r., sygn. akt VII SA/Wa 1001/14). Wszelkie ewentualne rozbieżności w przebiegu granicy działki, nie mogły być rozpatrzone w toku postępowania administracyjnego zakończonego *decyzją Wojewody Małopolskiego*, gdyż organy obu instancji orzekające w przedmiocie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej dokonują ustaleń w tym zakresie na podstawie stanu nieruchomości ujawnionego w odpowiedniej dokumentacji, tj. w ewidencji gruntów i budynków. Zgodnie zaś z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2015 r., poz. 520) dane zawarte w ewidencji gruntów i budynków stanowią podstawę planowania gospodarczego, planowania przestrzennego, wymiaru podatków i świadczeń, oznaczania nieruchomości w księgach wieczystych, statystyki publicznej, gospodarki nieruchomościami oraz ewidencji gospodarstw rolnych.

Za niezasadny należy uznać zarzut Pana Pawła Ziernickiego dotyczący braku zgody na przejęcie części należącej do niego działki pod planowaną inwestycję drogową do czasu wypłaty odszkodowania tytułem zajęcia pasa gruntu przez Starostwo Powiatowe w Wieliczce.

Przed wszystkim należy podkreślić, że przepisy obowiązującego prawa, w tym przepisy *specustawy drogowej*, nie uzależniają udzielenia inwestorowi zezwolenia na realizację inwestycji drogowej na danej nieruchomości od wyrażenia na to zgody podmiotu będącego właścicielem bądź użytkownikiem wieczystym tejże nieruchomości. Wobec powyższego brak zgody Pana Pawła Ziernickiego na realizację przedmiotowej inwestycji w obszarze wskazanej powyżej działki nie stanowi o wadliwości zaskarżonej *decyzji Wojewody Małopolskiego*.

Niezależnie od powyższego, *Minister* podzielił argumentację przedstawioną przez *inwestora*, iż nie ma możliwości zmiany lokalizacji przedmiotowej inwestycji poprzez ominięcie działki stanowiącej własność skarżącego zarówno ze względów formalnych tj. zgodności z dotąd wydanymi decyzjami, uzgodnieniami i postanowieniami, jak również z przyczyn technicznych tj. zapewnienia wymaganych parametrów technicznych i bezpieczeństwa drogi oraz ograniczenie skutków ingerencji projektowanego układu w tereny przyległe i zabudowania.

Na marginesie należy wskazać, iż kwestie dotyczące ustalenia wysokości odszkodowania za przejętą pod inwestycję część nieruchomości, w tym znajdujące się na niej nasadzenia i infrastrukturę, są przedmiotem innego rozstrzygnięcia, odrębnego od zezwolenia na realizację inwestycji drogowej. Decyzję ustalającą wysokość odszkodowania za nieruchomośći przejęte na rzecz Województwa Małopolskiego, stosownie do treści art. 12 ust. 4a i 4b *specustawy drogowej*, wydaje w odrębnym postępowaniu organ, który wydał decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji – w omawianym przypadku organem tym jest Wojewoda Małopolski.

Nie sposób również zgodzić się z zarzutem naruszenia art. 9 *kpa*, poprzez brak należytego poinformowania strony o zakresie prac prowadzonych na działce nr 673. Jak już wskazano powyżej, Wojewoda Małopolski w sposób prawidłowy dokonał zawiadomienia dotychczasowych właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych planowaną inwestycją drogową o wszczęciu postępowania w przedmiotowej sprawie w drodze zawiadomień wysłanych na adres wskazany w katastrze nieruchomości. W tymże zawiadomieniu (pismo z dnia 13 listopada 2014 r., znak: WI-IX.7820.1.34.2014, odebrane przez Pana Pawła Ziernickiego z dnia 20 listopada 2014 r. czego dowodem jest znajdujące się w aktach sprawy zwrotne potwierdzenie odbioru), organ pierwszej instancji określił miejsce i czas, w którym strony mogą zapoznać się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym z obrazującym zakres prac przewidzianych w ramach przedmiotowej inwestycji projektem budowlanym. Wobec zapewnienia stronie możliwości czynnego udziału w postępowaniu, co w niniejszej sprawie ewidentnie miało miejsce, wyłącznie od woli skarżącego zależało to, czy i w jakim zakresie z tego uprawnienia skorzysta.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 11f ust. 4 *specustawy drogowej*, poprzez brak wskazania wymaganego sposobu ochrony praw osób trzecich, należy stwierdzić, iż jest on niezasadny, gdyż *decyzja Wojewody Małopolskiego* w punkcie VI określiła wymagania dotyczące ochrony uzasadnionych interesów osób trzecich.

Dodatkowo należy podkreślić, że przy ocenie, czy decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej w sposób prawidłowy zapewnia poszanowanie uzasadnionych interesów osób trzecich należy mieć na względzie, że inwestor realizujący inwestycję drogową działa w interesie publicznym. Interes publiczny ma prymat nad interesem prawnym jednostki, o ile nie narusza jego interesu prawnego w sposób niezgodny z prawem (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 lipca 2013 r., sygn. akt II OSK 762/13).

Zezwolenie na realizację inwestycji w zakresie dróg publicznych, zwłaszcza na obszarach zurbanizowanych, w wielu wypadkach musi uwzględniać sprzeczne interesy, z jednej strony inwestora, a z drugiej strony osób, których prawa lub interesy mogą być zagrożone lub naruszone w związku z realizacją takiej inwestycji. Granice tych praw i interesów określają przepisy *specustawy drogowej*, *ustawy Prawo budowlane* oraz innych aktów prawnych wydanych na podstawie i w wykonaniu przepisów tego prawa lub przepisów wydanych dla ochrony środowiska. Poza tymi granicami, a zatem poza ochroną prawną wynikającą z norm prawa pozytywnego, pozostają natomiast protesty obywateli wyrażające ich osobiste zapatrywania, oczekiwania, postulaty i życzenia co do określonej polityki planowania przestrzennego, wzajemnych relacji między planowanymi lub realizowanymi inwestycjami. Nieuwzględnienie ich nie może jednak stanowić podstawy kwestionowania legalności zezwolenia na realizację inwestycji w zakresie dróg użytku publicznego.

Odnosząc się do zarzutu nieudowodnienia przez inwestora posiadania tytułu prawnego do nieruchomości, na której prowadzone będą prace budowlane, należy stwierdzić, iż *decyzja Wojewody Małopolskiego*, podlega wykonaniu na podstawie nadanego jej przez organ pierwszej instancji rygoru natychmiastowej wykonalności. Zgodnie z art. 17 ust. 3 *specustawy drogowej* decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej zaopatrzona w rygor natychmiastowej wykonalności zobowiązuje do niezwłocznego wydania nieruchomości, opróżnienia lokali i innych pomieszczeń, uprawnia do faktycznego objęcia nieruchomości w posiadanie przez właściwego zarządcę drogi oraz uprawnia do rozpoczęcia robót budowlanych. A zatem do realizacji tego rodzaju przedsięwzięć nie jest wymagane posiadanie przez inwestora prawa do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, czy też legitymowanie się przez niego innym prawem do nieruchomości objętej inwestycją.

Odnosząc się do zarzutu skarżącego dotyczącego zbytniego zbliżenia projektowanego pasa drogowego względem jego domu i niezachowania określonej w art. 43 ust. 1 *ustawy o drogach publicznych* minimalnej odległości pasa drogowego od budynku, należy stwierdzić, iż jest on niezasadny.

Przepis art. 43 *ustawy o drogach publicznych* statuuje generalny obowiązek zachowania, w szczególności ze względów bezpieczeństwa, odpowiedniej odległości pomiędzy obiektami budowlanymi zlokalizowanymi przy drodze a zewnętrzną krawędzią jezdni. Art. 43 *ustawy o drogach publicznych* dotyczy przypadku sytuowania budynków, a więc przepis ten normuje odległości, jakie muszą być zachowane między budynkiem, a krawędzią jezdni istniejącej drogi publicznej, wyłącznie podczas budowy (rozbudowy) obiektu budowlanego, a nie do budowy dróg w odniesieniu do istniejących budynków. Chodzi więc w nim o dostosowanie odległości nowobudowanych budynków do przebiegu drogi publicznej, a nie sytuowania drogi w stosunku do istniejących budynków (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 lipca 2013 r., sygn. akt II OSK 1232/13, opubl. w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 kwietnia 2008 r., sygn. akt: II OSK 1687/07, LEX nr 470931, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 grudnia 2009 r., sygn. akt: II OSK 1555/09, LEX 580924). Pomijając bowiem stosowanie w tym względzie jedynie językowej wykładni tego przepisu, jako wystarczającej do ustalenia jego normatywnej treści, także wykładnia celowościowa nie daje podstaw do rozszerzenia zakresu stosowania tego przepisu, skoro jego celem jest określenie stosownych wymagań dla zminimalizowania wzajemnych negatywnych oddziaływań pomiędzy istniejącą już drogą publiczną a innymi obiektami budowlanymi, które mają być dopiero usytuowane w pobliżu tej drogi. Ponadto, przyjęcie wykładni zastosowanej w odwołaniu wykluczałoby dopuszczalność sytuowania dróg publicznych w miejscach już zabudowanych.

W konsekwencji powyższego, planowane przybliżenie pasa drogowego względem nieruchomości skarżącej stoi w zgodzie z ww. przepisem *ustawy o drogach publicznych*.

Ponadto odnośnie zarzutu skarżącego dotyczącego niezapewnienia dojścia i dojazdu do jego nieruchomości zarówno od strony ul. Piłsudskiego jak i ul. Asnyka, należy stwierdzić, iż zaprojektowany układ komunikacyjny na tym terenie przewiduje możliwość dojścia do znajdującego się na działce budynku usługowego chodnikiem od strony ulicy Piłsudskiego oraz dojście i dojazd od strony ulicy Asnyka poprzez nowoprojektowany zjazd. Prawnie niedopuszczalne byłoby zapewnienie skarżącemu obsługi komunikacyjnej poprzez bezpośredni zjazd z projektowanego skrzyżowania. Zgodnie bowiem z § 113 ust. 7 w zw. z § 78 *rozporządzenia* zjazdu nie mogą być usytuowane w miejscach zagrażających bezpieczeństwu ruchu drogowego, a w szczególności w obszarze oddziaływania skrzyżowania lub węzła. Wobec powyższego konieczna stała się zmiana lokalizacji zjazdu z drogi publicznej – ul. Asnyka, poprzez jego odsunięcie od zaprojektowanego skrzyżowania. Z uwagi zaś na zapewnienie nieruchomości należącej do skarżącego komunikacji z drogą publiczną należy uznać, iż zaskarżona decyzja spełnia wymóg zapewnienia ochrony uzasadnionych interesów osób trzecich. Natomiast nieuwzględnienie w zatwierdzonym *decyzją Wojewody Małopolskiego* projekcie budowlanym zjazdu od strony ul. Piłsudskiego nie może stanowić o naruszeniu interesu prawnego skarżącego, albowiem przedmiotowa nieruchomość posiada zjazd z drogi publicznej, a z żadnej normy obowiązującego prawa nie wynika obowiązek wybudowania przez inwestora dodatkowego zjazdu, który dotychczas nie funkcjonował.

Odnosząc się do przedstawionych przez skarżącego zarzutów braku logicznego uzasadnienia i potrzeby przeprowadzenia przedmiotowej inwestycji należy stwierdzić, że to *inwestor*, którym jest właściwy zarządca drogi, posiada wiedzę i odpowiednie kompetencje w zakresie wyboru miejsca, zakresu i sposobu realizacji przedsięwzięcia drogowego, natomiast organy orzekające w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej oceniają jedynie legalność zamierzeń inwestora, a nie potrzebę realizacji czy jej celowość.

Podkreślić należy, że w postępowaniu odwoławczym w sprawie *decyzji Wojewody Małopolskiego Minister* nie posiada również kompetencji do badania – w toku postępowania odwoławczego prowadzonego w sprawie rozstrzygnięcia organu I instancji – zarzutów wobec przedmiotowej inwestycji mających związek z ekonomicznym uzasadnieniem dla jej realizacji. Organ II instancji dokonał analizy zarówno postępowania przeprowadzonego przez Wojewodę Małopolskiego, jak i wydanego w jego wyniku rozstrzygnięcia, pod względem zgodności z przepisami prawa. *Minister* nie mógł bowiem oprzeć swojego rozstrzygnięcia o przesłanki pozaprawne, a takimi byłyby aspekty ekonomiczne.

Podobnie w zakresie zarzutu nieprzeprowadzenia konsultacji społecznych należy stwierdzić, że brak jest przepisów prawa nakładających na inwestora obowiązek poprzedzenia wystąpienia z wnioskiem o zezwolenie na realizację inwestycji drogowej przeprowadzeniem takich konsultacji, a jak wskazano powyżej zgodnie z art. 11e *specustawy drogowej* nie można uzależnić zezwolenia na realizację inwestycji drogowej od spełnienia świadczeń lub warunków nieprzewidzianych obowiązującymi przepisami prawa.

Niezasadny jest również zarzut braku podstawy prawnej do zezwolenia na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej, gdyż jak wskazano w rozstrzygnięciu *decyzji Wojewody Małopolskiego*, podstawę do wydania zaskarżonej decyzji stanowią przepisy *specustawy drogowej*.

Nie może również zostać uwzględniony przedstawiony przez Pana Pawła Ziernickiego zarzut zaprojektowania ronda na wysokości okien pierwszego piętra budynku wielorodzinnego. Na wstępie wskazać należy, iż osoba posiadająca prawo własności, użytkowania wieczystego lub inne ograniczone prawo rzeczowe jest stroną decyzji, ale tylko w części dotyczącej jej nieruchomości (tak: M. Wolanin, Ustawa o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych. Komentarz 2. wydanie, C.H. Beck Warszawa 2010). Wobec powyższego, Pan Paweł Ziernicki jest stroną decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji wyłącznie w części, która dotyczy jego interesu prawnego, tj. w zakresie przebiegu przedmiotowej inwestycji drogowej przez działkę nr 673, z obrębu 1 Wieliczka, której jest właścicielem, oraz wpływu przedmiotowej inwestycji na tę działkę, gdyż interes właścicieli konkretnych nieruchomości co do kwestionowania decyzji przesądzających o przebiegu inwestycji liniowych może dotyczyć wyłącznie tych ich odcinków, których przebieg skutkuje bezpośrednią ingerencją w ich prawa podmiotowe – prawo własności. Natomiast w odwołaniu skarżący formułuje zarzuty dotyczące kwestii odnoszących się do nieruchomości, która –

jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego – nie stanowi jego własności. W orzecznictwie sądowoadministracyjnym podkreśla się, iż podnoszenie zarzutów w kontekście rozstrzygnięć organu dotyczących innych nieruchomości nie może być traktowane jako obrona indywidualnego interesu prawnego (vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 30 lipca 2012 r., sygn. akt IV SA/Wa 752/12). Powyższa konstatacja pozwala na stwierdzenie, iż skarżący nie posiada interesu prawnego do podnoszenia zarzutów dotyczących nieruchomości należących do innych podmiotów.

Rozpatrując zaś zarzut naruszenia przepisów Konstytucji RP wskazać należy, iż prawo własności, pomimo zapewnienia mu przez ustawodawcę szczególnej ochrony, doznaje w obowiązującym systemie prawnym pewnych ograniczeń. Należy zauważyć, iż odnoszący się do prawa własności przepis art. 64 ust. 3 Konstytucji RP dopuszcza ograniczenia tego prawa w drodze ustawy w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności. Stosowanie przewidzianych w powyższym unormowaniu regulacji ograniczających prawo własności przewidują m.in. przepisy *specustawy drogowej* określające (w rozdziale 3 zatytułowanym „Nabywanie nieruchomości pod drogi”) tryb przejścia prawa własności nieruchomości przeznaczonych pod planowaną inwestycję drogową na rzecz właściwej jednostki samorządu terytorialnego (w odniesieniu do dróg gminnych). Przepis art. 21 ust. 2 Konstytucji RP przewiduje zaś możliwość wywłaszczenia na cele publiczne i za słusznym odszkodowaniem.

Podsumowując, *Minister* uznał, że przebieg planowanej inwestycji został ustalony prawidłowo. Organ uznał racje przemawiające za ustaloną lokalizacją, które przedstawił *inwestor* w załączonej do wniosku dokumentacji.

Stwierdzić należy także, że zarówno wniosek *inwestora*, postępowanie przeprowadzone przez organ I instancji, jak i zaskarżona *decyzja Wojewody Małopolskiego* – poza częścią uchyloną niniejszą decyzją – nie naruszają prawa, a zarzuty zawarte w odwołaniu i uzupełniającym je piśmie nie zasługują na uwzględnienie, wobec czego orzeczono jak w rozstrzygnięciu.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

Na decyzję przysługuje, na podstawie art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r., poz. 270, z późn. zm.), skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, wnoszona za pośrednictwem Ministra Infrastruktury i Rozwoju, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.

Załączniki:

Nr 1 – mapa w skali 1:500 przedstawiająca proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych oraz istniejące uzbrojenie terenu,

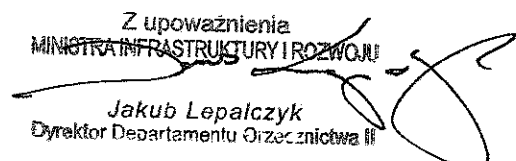
Nr 2 – mapa w skali 1:1000 z projektem podziału działki o nr ew. 1866/1, z obrębem 1 Wieliczka

Otrzymują (wraz z załącznikami):

1. Wojewoda Małopolski
2. Pani Maria Rapacz
pełnomocnik Zarządu Województwa Małopolskiego
(3 egz. decyzji, w tym 2 egz. z załącznikami; w celu wprowadzenia zmian w ewidencji gruntów i budynków oraz w księgach wieczystych)
3. A/a

Otrzymuje (bez załączników):

1. Pan Paweł Ziernicki

Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY I ROZWOJU

Jakub Lepalczyk
Dyrektor Departamentu Orzecznictwa II

Do wiadomości:

1. Starosta Wielicki
– wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej
2. Sąd Rejonowy w Wieliczce
III Wydział Ksiąg Wieczystych
3. Małopolski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego
4. Małopolski Urząd Wojewódzki w Krakowie
Wydział Skarbu Państwa i Nieruchomości
5. Urząd Miasta i Gminy Wieliczka
6. Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju
Departament Orzecznictwa I